

Valerie Decleer
Family Snapshots, 2019

Valerie Decler: fotografie als stapsteen naar het onbereikbare

Op een zomermiddag ontmoet ik Valerie Decler bij haar thuis. Een plek met een zuiderse sfeer waar het aangenaam vertoeven is, even weg van alle drukte. Vol enthousiasme vertelt Valerie over de tijd die ze doorbracht op de Canarische Eilanden en de meerwaarde op te groeien in een creatief gezin. Beide ervaringen hebben haar mee gevormd tot de fotograaf die ze vandaag is. Haar foto's slagen erin om uiteenlopende emoties op te roepen bij elke kijker.

Valerie heeft het geluk in een groot atelier te kunnen werken. Al wandelend bespreken we haar *work in progress* en allerhande inspiratiebronnen. Testdrukken en presentatieformules schetsen een coherent beeld van haar dagelijkse praktijk. Naast het atelier is er een goed geëquipeerde tentoonstel-

lingsruimte. Een selectie foto's uit verschillende reeksen hangt er keurig aan de wand. We nemen uitvoerig de tijd om in dialoog te gaan en visies met elkaar uit te wisselen.

Wanneer we ingaan op de inhoud van haar werk, valt het op dat Valerie eerder spaarzaam omspringt met woorden. Verlies, eenzaamheid, lichamelijke en een reeks andere existentiële thema's behoren tot haar artistieke drijfveren. Hoewel haar suggestieve beelden heel wat intieme aspecten van het menselijk bestaan behandelen, voel je als kijker tegelijkertijd aan dat veel zaken niet te vatten zijn. Versterkt door een aantal beeldstrategieën wordt iets van de taal uitgeschakeld zodat er een soort van intern conflict ontstaat bij de kijker. Woorden schieten tekort om diepliggende gevoelens te beschrijven.

Valerie Decler
Contradictions, 2017

Uiteenlopende associaties

Voor de reeks *Family Snapshots* vertrok Valerie vanuit een aantal foto's waarin een familielid centraal staat. Het beeld werd vervolgens digitaal gemanipuleerd om een bevreemde en psychedelische compositie te bekomen. Ook worden de menselijke en natuurlijke motieven geconfronteerd met sterk grafische aanvoelende vlakken en vormen. Het gebruik van deze compositorische elementen zorgt ervoor dat onze kijkrichting wordt gestuurd. Tegelijkertijd dienen ze als trigger om de reeks zo breed mogelijk te interpreteren. Contrastrijke kleuren en vormen worden tegen elkaar uitgespeeld zodat de kijker meerdere betekenislagen kan ontdekken of toevoegen.

Het al dan niet logisch naast elkaar plaatsen van motieven behoort tot een van de voornaamste strategieën van Valerie. Het gebruik van juxtaposities wordt op de spits gedreven in de reeks *Contradictions*. Elk werk is opgevat als een diptiek waarbij de samenstelling van twee foto's een effect oproept bij de kijker. Naargelang de verschillen en overeenkomsten tussen de beeldelementen maken kijkers uiteenlopende associaties. Thematisch vertrok Valerie vanuit haar onderzoek naar de samenhang tussen het menselijk lichaam, de natuur en de maatschappij.

Voor de creatie van haar werk put Valerie beelden uit haar persoonlijke archief. Allerlei landschappelijke elementen, waaronder planten en rotsen, behoren tot haar voornaamste onderwerpen. Verder werkt Valerie samen met een selecte groep vrouwelijke modellen om specifieke poses of emoties vast te leggen. Niet zelden zien we de modellen in een verkrampte houding of ligt de nadruk op de expressie van een bepaald lichaamsdeel zoals een hoofd, een borst of een hand. Ook maakt Valerie gebruik van bestaande beelden, bijvoorbeeld afkomstig van röntgenfoto's. Net als haar zelfgenomen foto's worden deze beelden gebruikt om in een nieuwe artistieke context te plaatsen. Voor de reeks *Match-Rewriting History* ging Valerie aan de slag met artikelen uit het magazine *Match* die verschenen in de periode 1938-1940. Steeds werd een gepubliceerd beeld van het Franstalige tijdschrift samengebracht

Valerie Decler
Match-Rewriting History, 2019

met een bewerkte kopie van Valerie. Aanpassingen gebeurden op basis van fotografische principes als herhaling, belichting en vervaging. Door beide beelden samen te plaatsen ontstaat een geheimzinnige sfeer en sluipt een temporele gelaagdheid in het werk.

Huidhonger

Naast het inzetten van haar persoonlijke beeldenarchief vertrekt Valerie ook geregeld vanuit de stemming van een gedicht of een film. Deze bronnen versterken haar gevoelens en spelen daarom een belangrijke rol tijdens het creatieproces van een bepaalde fotoreeks. Voor de reeks *Lucent cutaneous coverings* liet Valerie zich inspireren door de kortfilm *Fly in the ointment*. Het verhaal werd geschreven en geregisseerd door de reeds overleden Peter Collins en gaat in op zijn geïsoleerd bestaan in de gevangenis. Tijdens het bekijken van de film werd Valerie getroffen door de symbiotische relatie tussen Peter Collins en een vlieg. Zo liet hij het insect toe om zich via zijn huid te voeden. Aangezien hij een groot tekort had aan menselijk contact, beeldde Peter Collins zich steeds in dat hij werd aangeraakt door de vingers van zijn vrouw. Deze getuigenis liet Valerie niet onberoerd en versterkte haar onderzoek naar de aan- of afwezigheid van menselijke aanraking in ons leven.

Het fotografische beeld kan in de praktijk van Valerie beschouwd worden als een katalysator voor haar emoties en gevoelens. Door existentiële thema's plastisch te vertalen, ontstaat er een wisselwerking tussen het werk en de kijker. Onverwacht stoot het individu op iets dat hem of haar vertrouwd is maar tegelijkertijd ontsnapt. Op een krachtige manier symboliseren de foto's datgene wat niet zomaar onder woorden kan worden gebracht.

Valerie Decler
Lucent Cutaneous
Coverings, 2018